

Зима

Ганна Черінь

Вчора все було похмуре,
Нудно плакали дощі.
Непривітні сірі мури,
Наїжачені кущі...

А за нічку землю цілу
Вкрив легенький, ніжний сніг.
Хтось тихенько постіль білу
Постелив — і спати ліг...

І затихло ціле місто,
Тільки вітер шепче:
"Цить! Скрізь так лагідно і чисто,
Все заснуло — хай же спить..."

А на ранок, як навмисне,
Свище заметіль, як змій,
В льодові лабети тисне
Без жалю мороз лихий.

А на ранок — вийдеш з хати —
Всі дороги замело!
Так не хочеться лишати
Хатній затишок, тепло!...

І проте — виходять люди
Йти і борсатись в снігах!
Сніжна свіжість рветься в груди,
Сніжна радість і снага!

А мороз?! На те одежа,
Рук тепло, гаряча кров,
В молодих серцях пожежа,
Що зовуть її — Любов.